

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Højesteret (Taani) 3. mail 2010 — Post Danmark A/S versus Konkurrenceradet**(Kohtuasi C-209/10)**

(2010/C 179/40)

Kohtumenetluse keel: taani

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Højesteret

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitaja: Post Danmark A/S

Vastustaja: Konkurrenceradet

Menetluse astuja: Forbruger-Kontakt a-s

Eelotsuse küsimused

1. Kas EÜ artiklit 82 tuleb tõlgendada selliselt, et valikulist hindade alandamist universaalse postiteenuse osutamise kohustusega ja turgu valitseva seisundiga ettevõtja poolt postiettevõtja keskmistest kogukuludest madalamale, kuid teenuseosutaja keskmistest piirkuludest kõrgemale tasemele võib käsitada kuritarvitusena konkureeriva ettevõtja turult väljatõrjumiseks, kui on kindlaks tehtud, et sellise hinnatase kehtestamise eesmärk ei ole konkureeriva ettevõtja turult tõrjumine?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on, et valikulist hindade vähendamist võib esimeses küsimuses esitatud asjaoludel käsitada kuritarvitusena konkureeriva ettevõtja turult väljatõrjumiseks, siis milliseid tingimusi peaks siseriiklik kohus arvesse võtma?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberster Gerichtshof (Austria) 3. mail 2010 — Doris Povse versus Mauro Alpago**(Kohtuasi C-211/10)**

(2010/C 179/41)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberster Gerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Määruskaebuse esitaja: Doris Povse

Vastustaja: Mauro Alpago

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse (EÜ) nr 2201/2003 (¹) artikli 10 punkti b alapunkti iv tähenduses „eestkostet käsitlevaks kohtuotsuseks, mis ei hõlma lapse tagasitoomist” on ka esialgse õiguskaitse meede, millega antakse „vanemlik otsustusõigus”, eeskätt elukoha määramise õigus, kuni lõpliku hooldusõiguse andmise otsuse tegemiseni lapse ebaseaduslikult ära viinud vanemale?
2. Kas tagasitoomist nõudev otsus kuulub määruse nr 2201/2003 artikli 11 lõike 8 kohaldamisalasse vaid siis, kui kohus teeb lapse tagasitoomist nõudva otsuse, tuginedes hooldusõiguse kohta tehtud otsusele?
3. Kui vastus esimesele või teisele küsimusele on jaatav:
 - 3.1. kas päritoluriigi kohtu pädevuse puudumise (esimene küsimus) või määruse nr 2201/2003 artikli 11 lõike 8 teises riigis kohaldamatuse (teine küsimus) argumentidega saab vastu vaielda sellise otsuse täitmisele pööramisele, mille kohta on päritoluriigi kohus välja andnud määruse nr 2201/2003 artikli 42 lõike 2 kohase tõendi?
 - 3.2. või peab vastustaja sellisel juhul taotlema tõendi tühistamist päritoluriigis, kusjuures kohtuotsuse täitmist teises riigis saab peatada seniks, kuni päritoluriik teeb otsuse?
4. Kui vastus esimesele ja teisele küsimusele või kolmanda küsimuse punktile 1 on eitav:

kas määruse nr 2201/2003 artikli 47 lõike 2 kohaselt on teise riigi kohtu tehtud ja selle riigi õiguse kohaselt täitmisele pööratav otsus, millega antakse ajutine hooldusõigus lapse ebaseaduslikult ära viinud vanemale, vastuolus eelnevalt esimese riigi kohtu poolt määruse nr 2201/2003 artikli 11 lõike 8 alusel tehtud tagasitoomist nõudva otsuse täitmisele pööramisega ka siis, kui see ei takistaks lapse tagasitoomist nõudva otsuse täitmist, mille teine riik on teinud Haagi 25. oktoobri 1980. aasta lapseröövi suhtes tsiviilõiguse kohaldamise rahvusvahelise konventsiooni alusel?

5. Kui ka vastus neljandale küsimusele on eitiv:

5.1. kas teine riik võib keelduda sellise otsuse täitmisest, mille kohta on päritoluriigi kohus välja andnud määruse nr 2201/2003 artikli 42 lõike 2 kohase tõendi, kui asjaolud on pärast kohtuotsuse tegemist muutunud sel määral, et otsuse täitmisele pööramine ohustaks tõsiselt lapse huve?

5.2. või peab vastustaja esitama need muutunud asjaolud päritoluriigi kohtule, kusjuures kohtuotsuse täitmise teises riigis saab peatada seniks, kuni päritoluriik teeb otsuse?

(¹) Nõukogu 27. novembri 2003. aasta määrus (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000 (ELT L 338, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 243).

Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH 6. mail 2010 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (kuues koda) 3. märtsi 2010. aasta otsuse peale kohtuasjas T-321/07: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH versus Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused)

(Kohtuasi C-216/10 P)

(2010/C 179/42)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH (esindajad: advokaadid R. Kunze ja G. Würtenberger)

Teised menetlusosalised: Siseturu Ühtlustamise Amet (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused); Applus Servicios Tecnológicos, SL

Apellandi nõuded

— tühistada Üldkohtu 3. märtsi 2010. aasta otsus kohtuasjas T-321/07 Lufthansa AirPlus Servicekarten GmbH vs. Siseturu Ühtlustamise Amet — Applus Servicios Tecnológicos, SL, millega Üldkohus jättis rahuldamata hagi Siseturu Ühtlustamise Ameti (kaubamärgid ja tööstusdisainilahendused) teise apellatsioonikoja 7. juuni 2007. aasta otsuse peale, millega

jäeti jõusse vastulausete osakonna selle otsuse peale esitatud kaebus, millega lükati tagasi ühenduse kaubamärgi taotluse nr 002 933 356 peale esitatud vastulause;

— määrata pärast kirjaliku menetluse lõppemist Euroopa Kohtus istungi toimumine;

— mõista kohtukulud välja vastustajalt.

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et Üldkohtu otsus tuleb järgmistel põhjustel tühistada:

— Üldkohus kinnitas vääralt apellatsioonikoja hinnangu, mis puudutab ühenduse kaubamärgi määruse (¹) artikli 8 lõike 1 punktis b sätestatud segiajamise tõenäosuse kriteeriumi;

— Üldkohus eksis, kui jättis käsitlemata apellandi vastulause, mis põhineb määruse nr 40/94 artikli 8 lõikel 5;

— Üldkohus rikkus määruse nr 40/94 artiklit 75, leides, et apellatsioonil oli õigus jätta „menetlusökoonomia kaalutlustel” täielikult läbi vaatamata apellandi muud argumendid, eelkõige need, mis puudutavad apellandi varasema kaubamärgi eristusvõimet;

— Üldkohtu otsus rikub määruse nr 40/94 artiklit 76;

— Üldkohus eksis, märkides, et asjaolu, et ühtlustamisamet ei teavitanud apellanti ühenduse kaubamärgi taotleja muutusest, võttis apellandilt võimaluse esitada oma seisukohad menetluspoole muutuse kohta, ei rikkunud oluliselt apellandi õigust õiglasele kohtumenetlusele;

— Üldkohus otsus kohtukulude jaotamise kohta ei ole kooskõlas Euroopa Liidu asjakohaste õigusnormidega.

(¹) Nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrus (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (EÜT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146).